

PHÁP LÝ VÔ VI KHOA HỌC HUYỀN BÍ PHẬT PHÁP VIỆT NAM

SAU BỨC MÀN THIÊNG

(Chương 5)

Muốn mở lượng tử bí, muốn trở thành chánh quả thì phải phá vỡ bức màn thiêng để tiến tới Niết Bàn. Niết Bàn là con đường trước mặt của chúng ta, nếu mà chúng ta ngại ngùng trên mỗi lãnh vực khó khăn của tình đời thì không sao mà phá nổi cái bức màn thiêng này. Cái bức màn bí mật này là một đám mây mù che trước mặt chúng ta, phàm tâm hay dụng tâm đời thì không bao giờ hiểu nổi. Nên gọi là sau bức màn thiêng.

Dụng tâm đời là sao? Là hay lý luận và phê phán.

Tu mà phá được cái bức màn thiêng này thì mới hấp dẫn, mới thấy được con đường tu mà dẫn thân hành đạo. Còn tu mà không phá được cái bức màn thiêng này thì nó cứ u ơ, vẫn vơ trước mắt một đám mây mù. Như các vị xưng là cao nhân ở ngoài trường đời mà mình đã từng nghe thấy và ném mùi đạo của họ mà mình không hiểu vị đó nói gì. Nói vòng vo không thực tế.

Bức màn thiêng này thực sự nó là cảnh đời, cảnh hồng trần mà thiên hạ và kể cả người tu dẫn còn say mê ca ngợi. Chứ không phải bức màn thiêng này nó nằm trên núi, trong nhà thờ tu viện hay trong chùa .v.v. Mà nhiều người đã lầm lẫn.

Bức màn thiêng này nó nằm sẵn trong đời sống hằng ngày của chúng ta, nó không có xa xôi gì cho mấy mà mình không biết mà đi tìm. Tìm ở chân trời góc bể nào đi chẳng nữa cũng không có và không sao tìm được, như bao nhiêu người đã vượt suối trèo non mà kết quả lại không được thấy bức màn thiêng liêng đó ở đâu. Vì phần đông mọi người ai cũng tưởng bức màn thiêng liêng đó là ở những nơi hoang vắng.

Hồi xa xưa kia không có phương tiện thì đúng, vì mấy vị đó họ ở xa.

Chứ hiện tại như bây giờ thì không đúng nữa, vì có tàu bè xe cộ và máy bay, máy vi tính. Nên các vị đó đều ra thành phố hết trơn rồi. Còn nếu mà có đi lên núi tìm tu hoặc vào nhà chùa hay tu viện tu. Mà cái tâm vẫn còn thèm thành đô thì làm sao, tu khá và thấy bức màn thiêng đó ở đâu.

Thà ở lại gia đình, ở lại thành đô tu. Mà cái tâm không vọng động thành đô thì nó khá hơn không. Kêu bằng tu tại gia là vậy, tâm không phản Chúa, tâm không phản Phật, tâm không bỏ gia đình đi tu. Tu tại tâm thì tu ở chỗ nào mà hồng được, tại mình hồng chịu tu thôi.

Và cũng có rất nhiều trường hợp đặc biệt dành riêng cho những ai có tinh thần cầu đạo họ nghe và họ biết được vị minh sư đó ở chỗ nào và họ ráng cố gắng tìm cho ra vị minh sư, họ vượt suối băng ngàn để tìm vị minh sư cầu học đạo giải thoát. Chứ không phải băng ngàn vượt suối là được cảnh thiêng liêng đâu.

Bằng chứng nhiều người, mình thấy trên Ti Vi hiện giờ cũng băng ngàn vượt suối.

- **Phải quan sát, hiểu tường tận, chữ Tu là gì?**
- **Có khai mở về Tâm và Tánh không?. Cái này mới thực tế, khoa học hơn. Là Tâm Tánh (hồn vía).**

PHÁP LÝ VÔ VI KHOA HỌC HUYỀN BÍ PHẬT PHÁP VIỆT NAM

Sở dĩ người ta nói bằng ngàn vượt suối là nói lên lòng dũng cảm của người chơn tu, quyết tâm học đạo, tìm minh sư dù người có ở đâu tôi cũng đi tìm.

Phần đông những người ngộ được vị minh sư, ngộ được chân lý thường là những người từ phương xa. Như bên tây phương, ngộ người đông phương, như mình thường thấy. Rồi viết ra cái cảnh bằng ngàn vượt suối là vậy.

Chứ cái người kể bên vị minh sư đó, hiếm khi nào mà ngộ vị minh sư.

Đừng có tưởng tượng như hồi xưa là thiêng liêng ở chân trời gốc núi mà tìm. Nếu mà có gặp được vị minh sư đó rồi thì Ngài cũng tiết lộ ra là hoàn cảnh trước mắt của chúng ta là bức màn vô minh, bức màn thiêng liêng. " Cái sắc nó biến ra cái không " Trước mắt đó mà mình không hay. Đi đâu mà tìm chỉ cho xa.

Trước mắt đó, nên tự tay mình mà tháo gỡ lần hồi, từng bước một mà bước tới Thiên Đàng, bước tới Niết Bàn như các vị ấy đã từng qua.

Cảnh trần tục cảnh hồng trần mà không chịu hiểu, không chịu biết thì làm sao mà tiến tới cảnh Niết Bàn.

**Niết Bàn là cảnh tiến thẳng.
Đi tu phải học, luyện qua nhiều màn
Thế gian, không học, hay bàn
Niết Bàn không hiểu, lảm lời cao sang**

Con đường tiến tới Thiên Đàng phải trải qua nhiều bậc thang để dẫn dắt tâm linh mình bước lên từng bậc rõ ràng, cảnh Thiên Đàng cảnh Niết Bàn. Như kinh sách đã nói. Cảnh trần tục mà mình cứ né tránh thì làm sao mình tháo gỡ được và thấy cảnh thiêng liêng cảnh Trời Phật.

Nhiều vị đã từ bỏ cảnh hồng trần mà tu cho giải thoát, nhưng mà không sao giải thoát được.

Vì sao! Vì nếu mà từ bỏ cảnh hồng trần rồi thì làm sao mà giác ngộ và được kinh nghiệm từ cảnh hồng trần, để dẫn dắt chúng sanh, từ cảnh hồng trần bước qua cảnh Niết Bàn hoặc Thiên Đàng.

Họ đã và đang ở trong cảnh hồng trần mà. Mình có ở trong đời như họ mà mình tu, thì mình mới có kinh nghiệm hơn. Tại sao con người ta khổ! Chứ đơn phương ở một cảnh một thì làm sao quán xét việc **đời** mà nói **đạo**.

Đời một cảnh và **Đạo một cảnh nửa cộng lại** là **hai cảnh** rõ ràng. Sao mà trốn được?.

Cảnh hồng trần người ta đang đau khổ, người ta đang khao khát, cần sự thật của cuộc đời. Làm sao, làm thế nào để tháo gỡ nghiệp khổ, như mình đã tháo gỡ. Họ không cần nghe lý luận hay lý thuyết nhiều nữa. Nghe nhiều rồi. Thế nên chỉ có thực hành thôi là tốt nhất.

PHÁP LÝ VÔ VI KHOA HỌC HUYỀN BÍ PHẬT PHÁP VIỆT NAM

Bức màn đen tối trước mắt ai ai cũng phải có, bởi vì cứ trần thì phải nhiễm trước.

Trước là gì? Trước là thất tình lục dục là tiền tình duyên nghiệp bao chung quanh ta, kể cả người tu hay không tu cũng phải dính vào, nhiều hay ít mà thôi. Phần đông là như núi. Bởi vì, trước đã chất chồng từ nhiều kiếp. Nên mang nghiệp hoài là vậy.

Người tu mà cũng vẫn còn dính là tại sao?

Đáp; Vì không có phương thức, không có kỹ thuật tháo gỡ, nên phải dính. Bởi vì mấy cái thứ đó nó mạnh lắm. Tiền tình mà ai không ham. Ham là tham rồi thì làm sao mà tu.

Thậm chí tu cho cao mà vẫn còn tham mà không hiểu. Thì làm sao mà giải thoát, mà dạy cho người ta là bình đẳng.

Thế nên cái bức màn đen tối trước mặt đó khó làm sao mà xé bỏ. Tu mà không đụng thì làm sao mà thức tâm, thức giác mà ngộ chân lý đó nó nằm trước mặt chúng ta. Cái gì cũng cứ, cũng kiêng, thì làm sao giác ngộ. Cái gì cũng sợ thì làm sao vượt khỏi cảnh Ta Bà để mà giải thoát.

Mình sợ phạm luật giới thì mình sẽ phạm, bởi vì mình làm chủ không được mình thì làm sao mà sáng suốt vượt qua bức màn thiêng đó.

Muốn sáng suốt nhìn được sự vật, nhìn được giới luật đó thì mình phải đi vào trong đó. **Có phạm luật thì mình mới chứng, mới ngộ và mới giác** mới quân bình được lẽ đạo, lẽ đời mà nói cho người ta biết. Đạo không từ khước một cái gì.

Nếu mà mình từ khước tức nhiên là mình không chấp nhận, thì làm sao mà **mình quán thông** việc Đời và Đạo.

Cảnh trần thế, sanh ra là phải học, học để hòa vào mọi trạng thái. Thấy mọi người là ta và ta cũng là mọi người, thì mọi việc mọi người cũng đều bình đẳng như nhau. Mới xé được cái bức màn u minh này.

Cõi hồng trần này mà mình không xé được, thì làm sao mà mình thấy được cảnh huyền vi. Muốn mở ra bức màn thiêng, thì mình phải có dũng chí dẫn thân hành đạo như những người đi trước họ đã hành.

Hành là hành như thế nào? Là mình phải thực hành sống chung đụng với đời, với tham sân si hỉ nộ ái ố dục, với tiền tình duyên nghiệp. Mà tâm mình **không** mang tham sân si hỉ nộ ái ố dục, tâm mình **không** mê tiền tình duyên nghiệp.

Bởi vì mình còn xài, còn ăn, còn làm việc mà mình không có tội. Mà những đức tính tham sân si hỉ nộ ái ố dục cũng là đức tính của chư Phật và của đấng toàn năng với một cấp bậc thượng đẳng và cao siêu hơn.

Chứ không phải thực hành những đức tính Phật đức tính Chúa mà bỏ gia cang chạy vào chùa, chạy vào tu viện, chạy vào núi mà hành. Mà trốn được thất tình lục dục, trốn được tiền tình duyên nghiệp. Tới hồi ra đời bị cảnh hồng trần và đời mê hoặc thì

PHÁP LÝ VÔ VI KHOA HỌC HUYỀN BÍ PHẬT PHÁP VIỆT NAM

mất lối về. Bây giờ vẫn minh hơn, đạo phát triển và phục vụ tới tận nhà, không lẽ mình chạy ngược lại lên núi, chạy ngược lại trong chùa, trong tu viện mà bỏ gia đình.

Cái gì mới thì thấy nó hơi khó coi, chướng con mắt. Mai này thịnh hành rồi mình muốn theo mà theo không kịp. Cũng như ngày xưa, mới phát triển đạo Phật và đạo Chúa cũng khó coi vậy, chướng mắt thấy mờ. Hai Ngài đó cũng rất nhiều người chống cự, bởi vì họ thuyết pháp không giống như những điều bình thường, con người ta nghĩ.

Thí dụ như là: Nào là công bình bác ái, nào là từ bi hỉ xả, hợp với người nghèo thôi chứ đâu có hợp với vua chúa quyền cao chức trọng, nên hồi xưa họ không thừa nhận.

Ngày nay mấy ngàn năm rồi, tư tưởng của các Ngài cũng phải phát triển chứ, phải tìm một phương thức mới chứ. Sao cho phù hợp với hoàn cảnh gia đình, hoàn cảnh hiện tại, không phụ gia đình, không phụ lời Chúa, không phụ lời Phật mà mình vẫn tu và siêu thoát như thường. Ngày xưa kia hai Ngài cũng tu, tự hành thiền mà giác ngộ, chứ tự nhiên hai Ngài không tu mà giác ngộ thì không sao mà có.

Trải qua mấy ngàn năm rồi thì cũng phải có phương thức mới giúp người ta ngộ đạo nhanh hơn. Tu thôi chứ đâu có làm cái gì ác độc đâu mà chỉ trích chi cho mệt, cũng thực hiện điều của Chúa và của Phật thôi. Tu bây giờ là vừa đời vừa đạo, kêu bằng đời đạo song tu để giúp cho con người tiến về với Chúa và với Phật nhanh hơn.

Ở đời thì có đạo mới hay và ở đạo thì có đời thì mới siêu. Thế nên đời đạo song tu mới vẫn minh hơn, mới phá được cái bức màn thiêng liêng **trước mặt mà ai cũng có, người tu và người không tu.** Mấy ngàn năm nay bị che khuất.

SAU BỨC MÀN THIÊNG

*Trước đây không rõ lý Trời
Dạy cho điu tiến từng giờ từng giây
Tham si sân hận đủ điều
Lui về thanh tịnh ta thì mở ra*

*Mở ra ánh sáng nhiệm mầu
Thấy nghe thông suốt những điều lý chơn
Rõ ràng trước mặt không xa
Đệ tam thân nhãn mở ra tỏ tường*

*Màn này thật mỏng thật hay
Phủ che trước mắt một màu huyền vi
Trong không mà thấy lạ kỳ
Bức màn sáng tỏ tiến về cõi thiêng*

*Thiên không thanh nhẹ vô cùng
Thanh thanh dịu dịu triền miên tiến hoài
Cùng nhau điu bước chơn hành
Về nơi thanh nhẹ hợp hoà thương yêu*

Kính bái

PHÁP LÝ VÔ VI KHOA HỌC HUYỀN BÍ PHẬT PHÁP VIỆT NAM

Con, Lê Thành Lợi